

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 25.906 van 10 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guinese nationaliteit te zijn, op 6 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 19 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 12 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 5 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt als niet begeleide minderjarige op 12 september 2004 België binnen en verklaart zich vluchteling op 13 september 2004.

Op 3 maart 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf. Aan de voogd van verzoeker wordt een bevel tot terugbrenging gegeven.

Op 28 juni 2005 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Bij arrest van de Raad van State nr. 173.281 van 6 juli 2007 wordt het beroep tegen deze beslissing verworpen.

Deze bevestigende beslissing wordt als gunstmaatregel "verlengd" tot 10 december 2005, dit is de datum waarop verzoeker meerderjarig wordt.

Op 9 december 2005 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 juli 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 11 april 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 december 2008 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.

Betrokkene legt wel een attest van zijn ambassade voor, waarin wordt duidelijk gemaakt dat de Ambassade van Guinea in België niet de bevoegdheid heeft paspoorten uit te reiken. Dit kan echter niet aanvaard worden door onze diensten gezien ook de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een Identiteitskaart moet zijn. Betrokkene legt echter geen document voor waaruit zijn identiteit duidelijk blijkt."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Middelen.

Enig middel: schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 9.3° Vreemdelingenwet (oud) 9bis (nieuw) Vreemdelingenwet, schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en in het bijzonder schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel

De DVZ oordeelt in de bestreden beslissing dat:

"De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde ...

...betrokkene legt wel een attest van zijn ambassade voor. waarin wordt duidelijk gemaakt dat de Ambassade van Guinea in België niet de bevoegdheid heeft paspoorten uit te reiken. Dit kan echter niet aanvaard worden door onze diensten gezien de omzendbrief van 21.06.07 (punt II C * I-b) duidelijk stelt dat het een internationaal erkend paspoort, een gelijkaardige reis til el of een identiteitskaart moet zijn. Betrokkene toont niet aan dat hij niet op een andere manier aan een identiteitsdocument kan geraken. Betrokkene legt bovendien geen document voor waaruit zijn identiteit blijkt. "

Artikel 9 bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"Art. 9bis. § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-(...):

- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

De omzendbrief van 21 juni 2007 bepaalt hierover het volgende:

"Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden. (5) Het is hierbij niet vereist dat deze documenten nog steeds geldig zijn. De voorwaarde dat de vreemdeling een identiteitsdocument moet bezitten, geldt niet voor :

-(...);

- de vreemdeling die op geldige wijze aantoonst dat hij zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België.

Een kopie van het identiteitsdocument, of de motivering waarom de betrokkene in voorkomend geval zou vrijgesteld zijn van deze verplichting, dient opgenomen te zijn in de verblijfsaanvraag."

- Uit deze teksten blijkt dat een aanvraag conform artikel 9bis VW kan worden ingediend mits voorlegging van een identiteitsdocument. Dit document kan bestaan uit een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart. Indien de verzoeker op een geldige wijze kan aantonen dat hij zo een document in België niet kan verwerven en dit aanvoert in de aanvraag 9bis VW dan wordt hiervoor een uitzondering gemaakt.

- Zoals in de bestreden beslissing is bepaald legt verzoeker een attest van de Ambassade van Guinea voor. Uit dit attest blijkt dat verzoeker geen paspoort kan bekomen in België. Hij zou zich moeten begeven naar zijn thuisland en daar de juiste procedures voor de bevoegde instanties moeten volgen om een paspoort te bekomen. Dit betekent dat verzoeker zich in de onmogelijkheid bevindt om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België zoals voorzien in artikel 9bis VW en in de omzendbrief van 21 juni 2007. Verzoeker toont op geldige wijze aan de hand van een brief van de Ambassade van Guinea -aan verzoeker persoonlijk gericht, dat de Ambassade van Guinea geen paspoorten/identiteitsdocumenten kan afleveren. Deze uitleg werd uiteengezet in de verblijfsaanvraag. Verzoeker voldoet hiermee aan de voorwaarden van de wet. Verzoeker begrijpt dan ook niet waarom volgens de DVZ de aanvraag onontvankelijk is. Er werd immers door verzoeker aan alle wettelijke voorschriften voldaan.

- Een administratieve overheid is gehouden, ingevolge de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur, om, wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist. Met de brief van de Ambassade van Guinea werd geen rekening gehouden alleszins werd de inhoud niet naar waarde geschat.

- De DVZ is van oordeel dat de inhoud van de brief van Ambassade van Guinea niet kan aanvaard worden maar legt verder niet uit waarom en verwijst enkel naar de tekst van de omzendbrief die "een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel of een nationale identiteitskaart" voorschrijft. Verzoeker voert in de regularisatieaanvraag aan gebruik te willen maken van de uitzondering voorzien in artikel 9 bis namelijk: hij kan geen identiteitsdocument bekomen in België en hij toont dit op een geldige wijze aan.

- Betrokkene toont niet aan dat hij niet op een andere manier aan een identiteitsdocument kan geraken. Betrokkene legt bovendien geen document voor waaruit zijn identiteit blijkt. " Met deze passus voegt de DVZ een bijkomende voorwaarde toe aan de Wet. In artikel 9bis VW noch in de omzendbrief staat te lezen dat verzoeker op verschillende manieren moet aantonen dat hij niet aan identiteitsdocument kan geraken. Hij toont dit aan op een zeer duidelijk manier, met name met een brief van zijn Ambassade.

- De bestreden beslissing schendt artikel 9 bis Vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de aanvrager moet beschikken over een identiteitsdocument en dat artikel 7, § 1 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 december 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, voorziet dat de aanvraag vergezeld moet zijn van een afschrift van het nationaal paspoort of van een identiteitskaart, hetzij de motivering die tot de vrijstelling leidt van die voorwaarde. In de bestreden beslissing werd terecht gesteld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het paspoort of reistitel, noch van een kopie van de identiteitskaart noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Uit de brief van de Guinese ambassade kan enkel worden afgeleid dat deze ambassade geen paspoorten aflevert, maar dit betekent niet dat verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde om een ander identiteitsdocument bij de aanvraag te voegen. Naast een paspoort bestaan er andere documenten die conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet gelijkwaardig beschouwd worden. Het loutere feit dat de ambassade geen paspoort aflevert toont niet aan dat verzoeker in de onmogelijkheid was om eventueel via een andere weg zijn nationaal paspoort te verkrijgen en toont niet aan dat hij in de onmogelijkheid verkeerde om een gelijkgestelde reistitel te verkrijgen. Verzoeker draagt de bewijslast om te voldoen aan de uitzonderingsbepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Dat verzoeker niet vrijgesteld werd van deze voorwaarde is het gevolg van het feit dat hij onvoldoende gegevens aanbracht die de onmogelijkheid aantonen dat hij enig identiteitsbewijs zou kunnen verkrijgen. De loutere brief van de ambassade werd terecht niet beschouwd als een afdoende bewijs hiervan.

Waar verzoeker stelt dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet door te overwegen dat verzoeker niet op een andere manier aantoonde dat hij niet enig identiteitsdocument verkreeg, repliceert verwerende partij dat de gevolgde redenering een logisch gevolg is van artikel 9bis van de wet. De brief van de ambassade duidt er enkel op dat het via de ambassade onmogelijk is om een paspoort te verkrijgen, doch dit betekent niet dat verzoeker niet via andere manieren de nodige identiteitsdocumenten had kunnen bemachtigen.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door artikel 4 van de wet van 15.09.2006, en dat verzoeker wel een attest van zijn ambassade voorlegde, waarin duidelijk wordt gemaakt dat de Ambassade van Guinea in België niet de bevoegdheid heeft paspoorten uit te reiken, maar dat dit niet kan worden aanvaard gezien ook de omzendbrief van 21 juni 2007 stelt dat het een internationaal erkend

paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn, verzoeker legt geen document voor waaruit zijn identiteit duidelijk blijkt. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonst."

De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonst dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, p. 33).

Hieruit volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;

2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is. De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit

dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

Zoals uit de bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf als niet ontvankelijk afgewezen omdat de aanvraag niet vergezeld ging van hetzij een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of van een kopie van de nationale identiteitskaart, hetzij van een geldige motivering die toelaat de verzoekende partij vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Uit de stukken door verzoeker bij zijn aanvraag gevoegd en uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet een brief heeft gevoegd van de Guinese ambassade in België, waarin uitdrukkelijk wordt vermeld dat deze ambassade regelmatig verzoeken krijgt om paspoorten op te maken, dat zij niet bevoegd is om paspoorten af te leveren en dat de paspoorten in het land zelf worden opgemaakt door de ter zake bevoegde instanties. Verzoeker voert aan dat dit volstaat om aan te tonen dat het onmogelijk is voor hem om het vereiste identiteitsdocument in België te verwerven.

De Raad wijst erop dat in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet nader wordt toegelicht wat onder "identiteitsdocument" dient begrepen te worden, maar dat de omzendbrief van 21 juni 2007 betreffende de wijzigingen in de reglementering betreffende het verblijf van vreemdelingen tengevolge van de inwerkingtreding van de wet van 15 september 2006 (hierna: de omzendbrief van 21 juni 2007) aangeeft welke identiteitsdocumenten in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanvaard worden: "Het nieuwe artikel 9bis stelt als algemene regel dat de vreemdeling dient te beschikken over een identiteitsdocument. In dit verband kunnen enkel een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of een nationale identiteitskaart aanvaard worden." (Omsendbrief 21 juni 2007, pg. 7).

In de bijhorende voetnoot wordt hierover gesteld dat: "Deze interpretatie vindt steun in de memorie van toelichting van artikel 4 van de wet van 15 september 2006, en in het analoge artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007".

De memorie van toelichting stelt inzake het nieuwe artikel 9bis van de Vreemdelingenwet het volgende: "De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren." (Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 33).

De Raad merkt op dat, zelfs al kan verzoeker geen paspoort verkrijgen via de Guinese Ambassade in België, dit niet automatisch tot gevolg heeft dat hij niet in de mogelijkheid is om een ander identiteitsdocument te verwerven. In de brief van de ambassade wordt gesteld dat deze niet bevoegd is voor het uitreiken van nationale paspoorten, deze brief maakt geen melding van de onmogelijkheid tot het afleveren van enig ander identiteitsdocument. De door verzoeker aangebrachte argumentatie en documentatie leidt er niet toe dat hij vrijgesteld is van de verplichting om een identiteitsdocument voor te leggen. Verzoeker blijft in gebreke aan te tonen dat hij in de onmogelijkheid is een dergelijk document te verwerven. De gemachtigde van de minister heeft niet op kennelijk onredelijke wijze geoordeeld dat de aanvraag niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9bis, §1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker maakt geen schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

4. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.